

CHLORETUM CALCICUM IN DEN VORM VAN TABLETTEN.

Beoefenaars van zeer verschillende onderdeelen der geneeskunde (internisten, kinderartsen, huidartsen, neusartsen enz.) schrijven tegenwoordig dikwijls calciumpraeparaten voor. Hierbij heb ik persoonlijk dikwijls de volgende moeilijkheid ondervonden:

Uit het proefondervindelijk onderzoek van CHIARI en JANUSCHKE (*Arch. f. experiment. Pathologie und Pharmakologie* 1911 Bd. 65, bldz. 120) blijkt, dat van de verschillende calciumzouten, chloretum calcicum het meest werkzame is. Bij het voorschrijven van chloretum calcicum blijkt nu de zeer onaangename smaak een groot bezwaar op te leveren voor het innemen. Daar chloret. calc. zeer hygroscopisch is, gelukt het niet zonder meer dit geneesmiddel in tabletvorm te maken. De N. V. Amsterdamsche Chininefabriek is hierin nu geslaagd en brengt tabletten in den handel, welke $\frac{1}{2}$ resp. $\frac{1}{4}$ gram chloretum calcicum per tablet bevatten. Hierdoor zijn wij dus thans in staat het meest werkzame calciumzout te laten innemen zonder de bezwaren van den onaangename smaak.

Het leek mij voor verschillende collega's wel van belang, dit even in ons *Tijdschrift* mede te deelen.

Utrecht, 4 Juni 1923.

A. DE KLEIJN.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Niet-krankzinnigen in krankzinnigengestichten.

Het lid der Tweede Kamer, de heer KLEERKOPER, heeft eenigen tijd geleden eenige vragen tot de regeering gericht betreffende de wettelijke waarborgen tegen het ten onrechte plaatsen van personen in gestichten voor zielsziekten. Deze vragen luiden als volgt:

1. Heeft de regeering kennis genomen van de behandeling eener strafzaak voor de rechtbank te Amsterdam op 6 Maart jl., tegen een redacteur van het weekblad *Het Leven*, die aan geruchtmakende voorvallen in Bergen (N.-H.) een beschouwing in zijn blad had gewijd?

2. Heeft het de aandacht der regeering getroffen, dat uit de behandeling dier zaak is gebleken, dat door een arts een bewijs was afgegeven, noodig voor de opening in een inrichting voor zielszieken, en wel voor een knaap, omtrent wien op deugdelijke gronden twijfel is gerezen, of er iets aan zijn geestelijke gezondheid ontbrak?

3. Kan de regeering toegeven, dat door de omstandigheid, dat vele patiënten, die terecht in inrichtingen voor zielszieken worden verpleegd, niettemin meenen ten onrechte en door intriges van anderen daarheen te zijn gebracht en daar te worden vastgehouden, het veel moeilijker wordt om zulk een toedracht van feiten aannemelijk te maken, indien men inderdaad ten onrechte als zielszieke uit de samenleving is verwijderd en eenmaal in een gesticht is binnengebracht?

4. Acht de regeering daarin niet een motief gelegen, om de waarborgen voor deugdelijk onderzoek alvorens tot dat laatste kan worden overgegaan, zoo sterk mogelijk te maken?

5. Is niet de regeering van oordeel, dat uit het geval, in de tweede vraag bedoeld, een waarschuwing spreekt, en niet voor de eerste maal, dat die waarborgen ten onzent niet voldoende zijn verzekerd?

6. Is de regeering bereid, in ernstige overweging te nemen, of de wettelijke bepalingen op dit punt geen verbetering behoeven?

De minister van binnenlandsche zaken, de heer RUYS DE BEEBENBROUCK, heeft daarop onder dagteekening van 4 Juni 1923 het volgende antwoord gegeven:

De vragen 1, 2 en 5 hebben betrekking op een geval in Bergen (N.-H.); de ove-